U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **JUDr. E. M.,** proti žalovanému: **Magistrát hl. m. Prahy,** se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, zastoupenému Mgr. Tomášem Zlesákem, advokátem se sídlem Revoluční 1, Praha 1, o návrhu žalobce na vyloučení soudkyně Městského soudu v Praze JUDr. Evy Pechové z projednávání a rozhodování v řízení o žalobě podané proti nečinnosti Magistrátu hl. m. Prahy ve věci žádosti o pomoc v hmotné nouzi vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 5 A 232/2010,

takto:

Soudkyně JUDr. Eva Pechová **není vyloučena** z projednávání a rozhodování v řízení o žalobě podané proti nečinnosti Magistrátu hl. m. Prahy ve věci žádosti o pomoc v hmotné nouzi vedeném u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 5 A 232/2010.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce brojí žalobou ze dne 27. 9. 2010 proti nečinnosti žalovaného ve věci žádosti o pomoc v hmotné nouzi. Dne 31. 5. 2011 podal nyní posuzovanou námitku podjatosti proti soudkyni JUDr. Evě Pechové, kterou odůvodnil tím, že je mu upíráno právo mít při jednání zástupce poté, co uvedl, že žádá o odročení jednání z důvodu dočasné nepřítomnosti zástupce. Současně jmenovaná soudkyně „nechala bez odezvy“, že zástupce žalovaného ignoroval výzvu soudu a písemnost s údajným datem 6. 12. 2010 předal soudu teprve 1. 3. 2011 a lhal, když tvrdil, že žalobce dvakrát odmítl převzít písemnost od žalovaného.

Soudkyně JUDr. Pechová podala vyjádření k námitce podjatosti, v němž sdělila, že k předmětné věci, účastníkům ani jejich zástupcům nemá žádný vztah.

Nejvyšší správní soud zvážil vznesenou námitku podjatosti a dospěl k závěru, že není důvodná.

Princip nestranného, nezávislého a spravedlivého rozhodování představuje základní pilíř a předpoklad fungování soudní moci; tento princip jsou proto všichni soudci povinni ctít a naplňovat. Podle ustanovení § 8 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s."), jsou soudci vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci mj. i tehdy, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Důvodem vyloučení je tedy taková povaha subjektivního vztahu soudce k věci samé, k účastníkům či jejich zástupcům, která je natolik objektivizovatelná, že lze důvodně pochybovat o soudcově nepodjatosti.

Nestrannost soudce je především subjektivní psychickou kategorií, jež vyjadřuje vnitřní psychický vztah soudce k projednávané věci. Při posuzování námitky podjatosti je však třeba nestrannost vnímat i z hlediska objektivního, tzn. zkoumat, zda skutečně existují objektivní okolnosti, jež vyvolávají oprávněné pochybnosti o nezaujatosti soudce v konkrétním případě. Jak se k této otázce vyjádřil Ústavní soud, vyloučení soudce z projednávání a rozhodování ve věci má být založeno nikoliv na skutečně prokázané podjatosti, ale již tehdy, jestliže lze mít pochybnosti o jeho nepodjatosti; při posuzování této otázky je tedy třeba učinit úvahu, zda – s ohledem na okolnosti případu – lze mít za to, že by soudce podjatý mohl být (viz nález sp. zn. I. ÚS 167/94, sv. 6, N 127 SbNU, http://nalus.usoud.cz). Otázka podjatosti nemůže být ve všech případech postavena zcela najisto, nicméně rozhodovat o této otázce je nutno vždy na základě existujících objektivních skutečností, které k subjektivním pochybnostem osob zúčastněných na řízení vedou. K vyloučení soudce z projednání a rozhodnutí věci však může dojít teprve tehdy, když je evidentní, že vztah soudce k dané věci, účastníkům nebo jejich zástupcům dosahuje takové povahy a intenzity, že i přes zákonem stanovené povinnosti nebudou moci nebo schopni nezávisle a nestranně rozhodovat (srov. nález sp. zn. II. ÚS 105/01, sv. 23, N 98 SbNU). Rozhodnutí o vyloučení soudce z důvodů uvedených v § 8 s. ř. s. totiž představuje výjimku z ústavní zásady, podle níž nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci s tím, že příslušnost soudu i soudce stanoví zákon (čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Tak jak zákon tuto příslušnost stanovil, je tato zásadně dána, a postup, kterým je věc odnímána příslušnému soudci a přikázána soudci jinému, je nutno chápat jako postup výjimečný.

Z nyní posuzované námitky je zřejmé, že žádný z důvodů předpokládaných v § 8 s. ř. s. dán není. Z obsahu spisu je totiž patrno, že žalobce požadoval nařízení jednání ve věci (25. 3. 2011), nicméně dne 30. 5. 2011 požádal o odročení jednání na neurčito z důvodu dočasné nepřítomnosti svého zmocněnce. Nezaslal však soudu žádné zmocnění, z něhož by plynulo, kdo vlastně žalobce zastupuje a ani blíže neupřesnil, o jak dlouhou nepřítomnost se má jednat.

Proto městský soud žádosti o odročení jednání na neurčito nevyhověl, když poukázal právě na skutečnost, že žalobce soudu nepředložil žádnou plnou moc, z níž by bylo zastoupení zřejmé. Tuto plnou moc předložil soudu teprve dne 31. 5. 2011, tzn. bezprostředně poté, co obdržel sdělení soudu o nevyhovění žádosti o odročení jednání.

Nejvyšší správní soud na základě popsaných zjištění konstatuje, že postup městského soudu byl zcela obvyklý, neboť existenci zastoupení musí prokazovat účastník řízení plnou mocí, doručenou soudu. Za situace, kdy tak žalobce neučinil a žádal o

odročení jednání jen proto, že jeho zástupce – o jehož existenci však pochybením žalobce neměl soud žádný doklad – je dlouhodobě nepřítomen, nelze spatřovat v postupu městského soudu žádné pochybení, z něhož by bylo možno dovozovat podjatost JUDr. Pechové vůči žalobci, jeho zástupkyni (o níž ostatně nemohla mít ani ponětí, když se o ní žalobce v žalobě a ani v replice ze dne 25. 3. 2011 vůbec nezmínil) či rozhodované věci. Pokud pak žalobce spatřuje podjatost jmenované soudkyně v tom, že „nechala bez odezvy“ některá tvrzení zástupce žalovaného, nezbývá než konstatovat, že tato tvrzení jsou obsažena ve vyjádření žalovaného k podané žalobě a soud, který rozhoduje nezávisle a nestranně, se k nim v této fázi řízení nemohl nikterak vyjadřovat; to nepochybně učiní až v rámci konečného meritorního rozhodnutí. Ani tato námitka proto není důvodná.

Protože Nejvyšší správní soud neshledal, že by JUDr. Pechová byla z projednávání a rozhodování věci vyloučena, vyslovil tento závěr výrokem svého usnesení (§ 8 odst. 5 věta čtvrtá s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s. a contr.).

V Brně dne 15. června 2011

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu